

Царкинята „Червено цвѣте“ си облѣкла червената рокля, разплела си косата и си турнала златна огърлица. Отишла прѣдъ огледалото и радостно се усмихнала сама на себѣ си.

Тръгнала царкинята съ бавачката изъ града. Тя искала непрѣменно да срѣщне гърбавия човѣкъ и мислѣла, че сега той непрѣменно ще ѝ се поклони.

— Ахъ, колко красиво момиче! викали всички, които я срѣщали.

Тѣ отишли до една черква, спрѣли се тамъ и почнали да гледатъ, какъ излиза изъ нея народътъ. А имало много народъ и всички шепнѣли:

— Гледайте, гледайте, вънъ стои царската дъщеря „Червеното цвѣте“!

Знатни мъже и жени въ разкошни облѣкла се покланяли, като минавали край нея.

Царкинята стояла печална и търсѣла съ очи гърбавия човѣкъ. Изведнажъ тя го съгледала между просецитѣ на черковнитѣ врата. Той имъ говорилъ нѣщо и съ окжсанитѣ си дрехи, изглеждалъ като сжщи просекъ.

Бабо, бабо! Той е тукъ! — извикала царкинята и отишла къмъ него. Гърбавиятъ човѣкъ я погледналъ и мълчаливо се обърналъ на страна.

— Защо ти не ми се покланяшъ? — съсъ сълзи на очи го попитала царкинята.

— Ти не си заслужила това, — отговорилъ гърбатиятъ човѣкъ.

— Да си отидемъ, бабо! Този е зълъ грѣблю! — заплакала царкинята.

— Не го мѣмри, — казали просецитѣ, които чули какво приказва царкинята: този човѣкъ е добъръ, той има много добро сърдце.

III.

Царкинята, като се върнала въ кжщи, много плакала и мислала, защо хората хвалятъ толкова много този гърбавъ човѣкъ?